

## Een wondertje



Sinds twee jaar hebben dodaarsjes het Kristalmeer als broedgebied ontdekt. Het Kristalmeer is een kleine plas uitgegraven in een voormalige maïsakker achter mijn woning. Ze hebben het er naar hun zin, want het water is helder en het wemelt er van klein gedierte. Daar zijn die minifootjes verzot op. Af en toe zie je er eentje na een duik boven komen met een keverlarve, of een lichtzinnige libel van het wateroppervlak pikken. Meestal zie je niets, want ze zijn meesters in het verstoppertje spelen.

Vorig jaar hoorde ik de schaterlach van dodaarsjes op 1 mei. Maar zien, ho maar! Nu en dan een schichtige schim, meestal slechts cirkels in het water rond de plek waar een vogel net was ondergedoken. De grootste activiteit was te bespeuren bij het stukje waterriet in de noordoost hoek van de plas. Ik vermoedde daar hun nest, maar dat ontdekte ik pas eind mei dankzij de dalende waterstand. Nest is overigens een groot woord voor een bergje modder gemengd met oeverplanten. Op mijn omzichtige nadering langs de oever schoof het dodaarsje haast ongemerkt het water in, een paar onbeduidende rimpels achterlatend. Toch had ze nog kans gezien om haar eieren af te dekken met wat rottende stengels.

Op 4 juni was het zo ver. Midden op de plas dreef iets kleins, zwarts en donzigs. Het eerste kuikentje was uit het ei gebroken! Van de ouders ontbrak ieder spoor. Moe zat ongetwijfeld nog op het nest om de andere eieren uit te broeden en pa was blijkbaar de hort op, zoals dat vaders betaamt. Het kleintje voelde zich kennelijk niet op z'n gemak midden op het grote water want het zwom doelloos in het rond, onderwijl zachtjes piepend. Het leek zo fragiel, kwetsbaar voor de talloze gevaren die dreigen voor alles wat weerloos is. Een van de reigers, bijvoorbeeld, die hier op kikkers komen jagen. Of een toevallig passerende meeuw van de kolonie op het Scharreveld. Ik was er niet gerust op en sprak het diertje bemoedigend toe. 'Ga toch terug naar je nest tussen het riet! Daar is het veiliger dan hier'.

Het kuikentje leek me te horen want het kwam mijn kant op peddelen met zijn onbeholpen pootjes. 'Kom dan maar hierheen. Ik doe je geen kwaad'.

Het dodaarsje was nu vlakbij de oever gekomen. Ik kon zijn glanzende oogjes zien en het gele eitandje op de oranje snavel. Onwillekeurig dompelde ik mijn rechterhand in het water. Het ongelooflijke gebeurde. Het diertje zwom tot boven mijn vingers en liet zich gewillig oppakken. Wat was het klein! Met gemak paste het plukje dons in de palm van mijn hand. Ik kreeg een brok in mijn keel. Er is nauwelijks grotere ontroering denkbaar dan wanneer een weerloos schepseltje jou in vertrouwen neemt, een mens waarvoor hij gewoonlijk bang is.

Ik heb het diertje even later te water gelaten in het rietveldje vlakbij het nest. Het zwom in de richting van de modderhoop, maar werd al gauw door de rietstengels aan het oog onttrokken, zodat ik niet weet hoe de gezinshereniging verlopen is. Diep in mijn hart weet ik dat alles goed gekomen is.

*Eef Arnolds*

*Maart 2008 (niet gepubliceerd)*